

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-105/20 - 1

Zaak C-105/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

27 februari 2020

Verwijzende rechter:

Tribunal du travail de Nivelles (arbeidsrechtbank Nijvel, België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 februari 2020

Verzoekende partij:

UF

Verwerende partij:

Landsbond van Onafhankelijke Ziekenfondsen (Partenamut) (LOZ)

Tribunal du travail du Brabant wallon

Afdeling Nijvel

Vijfde kamer

Vonnis [Or. 2]

IN DE ZAAK:

UF, [OMISSIS],

verzoekende partij en verzoekende partij in gedwongen tussenkomst,

[OMISSIS].

TEGEN:

1. VZW PARTENA, Sociale verzekeringen voor zelfstandigen,

[OMISSIS]

eerste verwerende partij,

[OMISSIS].

2. RIJKSINSTITUUT VOOR DE SOCIALE VERZEKERINGEN DER ZELFSTANDIGEN, afgekort „RSVZ”,

[OMISSIS]

tweede verwerende partij,

[OMISSIS]

EN TEGEN:

LANDSBOND VAN ONAFHANKELIJKE ZIEKENFONDSEN (PARTENAMUT), afgekort „LOZ”, een erkende verzekeringsinstelling op het gebied van verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering; hierna te noemen „LOZ of PARTENAMUT”,

verwerende partij in gedwongen tussenkomst,

[OMISSIS]

* * *

[OMISSIS] [Or. 3]

I. GEGEVENS BETREFFENDE DE PROCEDURE

[OMISSIS] [procesverloop voor de nationale rechterlijke instanties]

II. VOORWERP VAN DE VORDERING

Bij verzoekschrift van 23 oktober 2006 heeft UF verzocht om de hoofdelijke veroordeling van VZW PARTENA, LOZ (waar PARTEMUT onder valt) en RSVZ tot betaling van een bedrag van 2 041,91 EUR als forfaitaire moederschapsuitkering voor zelfstandigen.

[OMISSIS] [verzoek om verwijzing in de kosten]

III. FEITEN [OMISSIS]

[OMISSIS]

– [OMISSIS] [Or. 4]

– Bij vonnis van 11 mei 2017 heeft de Tribunal du travail du Brabant wallon, in een andere samenstelling:

– [OMISSIS]

– [OMISSIS] twee prejudiciële vragen [OMISSIS] aan het Hof van Justitie van de Europese Unie [OMISSIS] voorgelegd:

[OMISSIS] [formulering van de prejudiciële vragen, identiek aan de vragen in het dictum)

– [OMISSIS]. [Or. 5]

– Op 5 oktober 2017 [beschikking van 5 oktober 2017, OJ, C-321/17, niet gepubliceerd, EU:C:2017:741] heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het verzoek om een prejudiciële beslissing kennelijk niet-ontvankelijk verklaard op de volgende gronden:

– de feiten van het hoofdgeding zijn zeer onvolledig weergegeven. [OMISSIS];

– de verwijzingsbeslissing vermeldt niet waarom UF niet in aanmerking zou kunnen komen voor de in het kader van de moederschapsverzekering voorziene forfaitaire uitkering voor zelfstandigen;

– het rechtskader van het hoofdgeding [OMISSIS] [:] de verwijzende rechter verwijst in zijn vragen naar het koninklijk besluit van 20 juli 1971. Hij geeft in zijn beslissing evenwel niet de inhoud weer van de bepalingen van dit besluit die op het hoofdgeding van toepassing zouden kunnen zijn;

– de verwijzende rechter zet niet met de vereiste nauwkeurigheid en duidelijkheid uiteen waarom hij deze uitlegging noodzakelijk of nuttig acht voor de beslechting van het hoofdgeding. Voorts is het verband tussen het Unierecht en de op het hoofdgeding toepasselijke nationale wet- en regelgeving niet toegelicht.

Het Hof concludeert [OMISSIS]: „*Opgemerkt zij echter dat de verwijzende rechter de mogelijkheid behoudt om een nieuw verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen wanneer hij in staat is om het Hof alle elementen te bezorgen die het Hof toelaten de prejudiciële vraag te beantwoorden (zie in die zin beschikking van 12 mei 2016,*

Security Service e.a., C-692/15–C-694/15, EU:C:2016:344, punt 30 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”.

- Op 28 december 2018 heeft UF de verwijzende rechter verzocht om bepaling van de rechtsdag en daarbij gepreciseerd dat het aan de rechter die het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag had gesteld, staat om het feitelijke kader van het geding en de Belgische regelgeving te preciseren.

[OMISSIS]. [procesverloop voor de nationale rechterlijke instanties] **[Or. 6]**

IV. BESPREKING

A. Feiten

[OMISSIS]

Verzoekster stelt voor het Hof van Justitie van de Europese Unie in kennis te stellen van de volgende elementen:

- 1 Tussen januari 2002 en december 2010 heeft UF twee beroepsactiviteiten uitgeoefend en viel zij cumulatief onder twee verschillende stelsels:
 - zij was halftijds (50 %) werknemster in loondienst als assistente bij de universiteit,
 - zij was zelfstandige in bijberoep als advocaat te Brussel.

Gedurende deze periode heeft UF bijgedragen aan het stelsel van de zelfstandigen en heeft zij sociale bijdragen als zelfstandige in bijberoep betaald.

Rekening houdend met het bedrag van haar inkomsten als zelfstandige, zijn die bijdragen echter niet berekend op basis van een werkzaamheid als zelfstandige in bijberoep, maar op basis van het stelsel van de zelfstandigen in hoofdberoep, te weten een bedrag van 4 234,16 EUR voor het jaar 2006.

- 2 Op 1 maart 2006 is UF bevallen van een kind [OMISSIS].
- 3 Als werknemster in loondienst heeft zij in mei 2006 een moederschapsuitkering van 3 458,54 EUR bruto ontvangen.

Dit bedrag is berekend op basis van het stelsel van de werknemers, te weten 82 % van het bedrag van haar loon voor haar halftijdse [activiteit] bij de universiteit tijdens de 30 eerste dagen en vervolgens 75 % van ditzelfde loon tijdens de twee volgende maanden.

De moederschapsuitkering dekt dus slechts een deel van de beroepsactiviteit van UF, namelijk haar activiteit in loondienst, en komt in casu overeen met een bedrag van circa 1 000 EUR netto per maand gedurende drie maanden.

In het kader van haar arbeid als zelfstandige ontvangt UF geen enkele moederschapsuitkering en moet zij niet alleen stoppen met werken, maar haar sociale bijdragen als zelfstandige blijven betalen, aangezien niet is voorzien in vrijstelling van betaling van deze bedragen gedurende een moederschapsverlof.

Rekening houdend met haar loon bij de universiteit en met haar inkomsten als advocaat ligt het daadwerkelijk door haar ontvangen bedrag dus ver onder de inkomsten die UF destijds genoot. **[Or. 7]**

Voor de negen maanden gedurende welke zij in 2006 heeft gewerkt (de drie andere maanden zijn opgenomen in het kader van het moederschapsverlof) heeft UF namelijk een bedrag van 11 274,02 EUR bruto als loon van de universiteit ontvangen en een bedrag van 27 480 EUR bruto als advocatenhonoraria.

[OMISSIS]

- 4 Om haar moederschapsverlof naar behoren te dekken, heeft UF in haar hoedanigheid van zelfstandige [OMISSIS] verzocht om toekenning van de forfaitaire uitkering in het kader van de moederschapsverzekering.

Deze forfaitaire uitkering bedraagt 2 041,91 EUR bruto.

Noch PARTENA, noch PARTENAMUT, noch LOZ heeft dit verzoek ingewilligd.

Gedurende de door deze uitkering gedekte periode was het UF evenwel verboden enige beroepsactiviteit uit te oefenen.

UF was met moederschapsverlof en heeft, aangezien zij de gehele pre- en postnatale periode heeft benut, gedurende drie maanden, namelijk tussen eind februari 2006 en medio juni 2006, geen arbeid verricht;

Gedurende die periode is zij echter haar sociale bijdragen als zelfstandige blijven betalen, aangezien het bedrag van die bijdragen per kwartaal wordt berekend (UF heeft tot eind februari 2006 en vanaf medio juni 2006 als zelfstandige gewerkt);

- 5 Bij brief van 4 september 2006 heeft de raadsman van UF PARTENA gevraagd naar de stand van zake betreffende het verzoek om toekenning van de forfaitaire uitkering in het kader van de moederschapsverzekering.

Bij brief van 25 september 2006 heeft PARTENA geantwoord dat de moederschapsuitkering door de mutualiteit van UF ten laste was genomen.

UF heeft op 23 oktober 2006 tegen deze beslissing [OMISSIS] beroep ingesteld.

- 6 Op 25 oktober 2006 heeft PARTENAMUT aan UF een aanvraagformulier gezonden voor de moederschapsuitkering in het kader van het stelsel van de zelfstandigen.

- 7 Op 9 november 2006 heeft PARTENA haar weigering om de moederschapsuitkering te betalen, bevestigd aan de raadsman van UF. **[Or. 8]**

Bij verzoekschrift [OMISSIS] van 23 oktober 2006 heeft UF verzocht VZW PARTENA, LANDSBOND VAN ONAFHANKELIJKE ZIEKENFONDSEN (hierna: LOZ (waar PARTENAMUT onder valt) en RSVZ hoofdelijk te veroordelen tot betaling van een bedrag van 2 041,91 EUR als forfaitaire moederschapsuitkering voor zelfstandigen.

[OMISSIS] [verzoek om verwijzing in de kosten]

- 8 [OMISSIS]

– [OMISSIS]. [nationale procesrechtelijke aspecten]

- 9 Bij vonnis van 11 mei 2017 heeft de Tribunal du travail du Brabant wallon, Division Nivelles,

– [OMISSIS];

– Alvorens recht te doen, aan het Hof van Justitie van de Europese Unie [OMISSIS] twee prejudiciële vragen voorgelegd [OMISSIS]:

[OMISSIS] **[Or. 9]** [OMISSIS] **[formulering van de prejudiciële vragen]**

De rechter wenst zich te baseren op deze analyse van de feiten.

B. Rechtskader van de prejudiciële vraag

1. Forfaitaire uitkering in het kader van de moederschapsverzekering en adequate uitkering

Verzoekster preciseert [OMISSIS]:

- 1 In België vindt het socialezekerheidsstelsel oorspronkelijk aansluiting in de „Bismarckiaanse” traditie. Het is hoofdzakelijk opgezet als „verzekering”:
1. Het dekt werknemers en hun gezinnen tegen de gevolgen van verlies van werk, dat wil zeggen, in geval van werkloosheid, arbeidsongeschiktheid, overlijden van de werknemer en bij pensionering.
 2. Het wordt gefinancierd uit de sociale bijdragen die door de werknemers en de werkgevers worden betaald.
 3. Het staat open voor personen die in de financiering ervan hebben deelgenomen, dat wil zeggen personen die gedurende een voldoende periode hebben gewerkt en bijdragen hebben betaald.

4. Het wordt beheerd door de vertegenwoordigers van de werknemers en de werkgevers.

Het „verzekeringsbeginsel” heeft gevolgen voor de aard van het recht op uitkeringen en voor de verplichting tot betaling van bijdragen.

Eenzijds **vormen de uitkeringen de tegenprestatie voor deelneming in de financiering van het stelsel**. Het ontstaan van het recht is dus in beginsel slechts aan twee vragen onderworpen, namelijk of de werknemer voldoende in de financiering heeft deelgenomen en of het risico is ingetreden. Het is waar dat dit recht aan talrijke voorwaarden is onderworpen. Maar doordat het aldus is opgezet, houdt het stelsel geen rekening met voorwaarden die met name verband houden met de verdienste of de behoefteigheid.

Anderzijds **garandeert de betaling van de bijdragen de tussenkomst van de verzekering in geval van het intreden van het verzekerde risico**. Zij opent het recht op uitkeringen. Hetzelfde geldt voor de premies in het kader van particuliere verzekeringen. Derhalve kan de werknemer die zijn bijdragen heeft betaald, zich beroepen op een subjectief recht op de sociale uitkering, zoals deze bij de wet is geregeld. Hij beschikt evenwel niet over een subjectief recht ten aanzien van de bijdragen. Hij kan noch aanspraak maken op de terugbetaling ervan, noch op een aan de betaalde bijdragen gelijkwaardige uitkering.

De socialezekerheidsuitkering in het kader van het moederschapsverlof [Or. 10]

- 2 In België valt het moederschapsverlof onder de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging. De Belgische rechtspraak (Grondwettelijk Hof, arrest van 28 maart 2013, nr. 51/2013) heeft in het kader van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging reeds geoordeeld dat de Belgische wetgeving de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, door een werknemer die halftijds als werknemer in loondienst en halftijds als zelfstandige werkt, niet toe te staan voor een van de twee functies arbeidsongeschikt te zijn, waardoor die werknemer verplicht is al zijn werkzaamheden te staken, terwijl zijn arbeidsongeschiktheid haar oorsprong enkel in een van zijn functies vindt.

Het Belgische recht voorziet in twee verschillende stelsels naar gelang van de activiteit van de werknemer en zijn onderwerping aan de sociale zekerheid voor werknemers in loondienst of die voor zelfstandigen.

In het kader van de uitkeringen voor werkneemsters in loondienst zijn de relevante bepalingen van Belgisch recht de volgende:

- **In de eerste plaats voorziet de wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen** in de betaling van een zogeheten „moederschapsuitkering” aan werkneemsters in loondienst onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat zij alle werkzaamheden hebben gestaakt (artikel 113);

- In de tweede plaats bepaalt het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen (in de destijds geldende versie): „*Het bedrag van de moederschapsuitkering wordt vastgesteld op 79,5 pct. van het gederfde loon, bedoeld in artikel 113, derde lid, van de gecoördineerde wet, tijdens de dertig eerste dagen van de periode van moederschapsbescherming, als bepaald in de artikelen 114 en 115 van de gecoördineerde wet, en op 75 pct. van het gederfde loon, vanaf de eenendertigste dag van deze periode.*

Tijdens de dertig eerste dagen evenwel van de periode van moederschapsbescherming genieten de gerechtigden, bedoeld in artikel 86, § 1, 1°, a) en b), van de gecoördineerde wet, een moederschapsuitkering, gelijk aan 82 pct. van voornoemd gederfd loon, zonder toepassing van de loonsbeperking, bepaald in voornoemd artikel 113, derde lid” [artikel 216] [OMISSIS].

Voor zelfstandigen zijn de relevante bepalingen van Belgisch recht de volgende:

- de artikelen 94 en volgende van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten (van kracht sinds 1 januari 2003) voorzien in de toekenning van een forfaitaire moederschapsuitkering ten gunste van zelfstandigen;
- artikel 97 van dit koninklijk besluit bepaalt evenwel: „*De moederschapsuitkering wordt verminderd met het bedrag van de uitkeringen waarop de gerechtigde aanspraak kan maken krachtens de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994 (de weken moederschapsrust bedoeld in artikel 93)*”;

Gedurende de gehele periode van het moederschapsverlof is de zelfstandige verplicht haar sociale bijdragen te blijven betalen en dus deel te nemen in de financiering van het stelsel van de zelfstandigen. **[Or. 11]**

De nuttige regelgeving voor werknemers die tegelijkertijd als werknemer in loondienst en als zelfstandige in bijberoep bijdragen, is opgenomen in het koninklijk besluit van 20 juli 1971. Dit besluit zondert zelfstandigen in bijberoep uit van de moederschapsuitkering op grond dat zij niet als een zelfstandige in hoofdberoep bijdragen betalen (quod non in casu) en in beginsel recht hebben op een moederschapsuitkering in een ander socialezekerheidsstelsel.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 voorziet in de uitzondering in de volgende bewoordingen:

„Zijn gerechtigd op de door dit besluit ingestelde verzekering:

1° de zelfstandigen onderworpen aan het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 vallen, met uitzondering van (...)

b) de onderworpenen, die krachtens artikel 12, § 21 van bedoeld koninklijk besluit, niet bijdrageplichtig zijn of slechts een verminderde bijdrage verschuldigd zijn” (onderstreping van ons).

De vaststelling van het door de zelfstandige in bijberoep te betalen bedrag is geregeld in artikel 12, § 2, van koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, dat luidt als volgt:

„De onderworpene die, naast de bezigheid die aanleiding geeft tot onderwerping aan dit besluit, gewoonlijk en hoofdzakelijk een andere beroepsbezigheid uitoefent, is geen bijdrage verschuldigd indien zijn beroepsinkomsten als zelfstandige, voor het bijdragejaar bedoeld in artikel 11, § 2, minder dan 405,60 euro bedragen. Wanneer genoemde inkomsten minstens 405,60 EUR bedragen, is de onderworpene de volgende jaarlijkse bijdragen verschuldigd [...]”.

Het besluit bepaalt dus, dat de zelfstandige in bijberoep geen enkele bijdrage verschuldigd is of slechts lagere sociale bijdragen verschuldigd is.

Aldus houdt het koninklijk besluit van 20 juli 1971 geen rekening met het werkelijke bedrag van de door de zelfstandige betaalde sociale bijdragen en maakt het dus niet mogelijk rekening te houden met de werkelijke situatie van de zelfstandige in bijberoep, terwijl deze laatste zich in dezelfde situatie bevindt als de zelfstandige in hoofdberoep die, zoals de zelfstandige in bijberoep, bijdraagt ter hoogte van het voor het hoofdberoep verschuldigde bedrag.

Voorts verwijst het koninklijk besluit van 20 juli 1971 naar zelfstandigen die een verminderde bijdrage betalen, hetgeen niet het geval is voor zelfstandigen in bijberoep, die bijdragen moeten betalen die op dezelfde wijze worden berekend als die welke de zelfstandigen in hoofdberoep betalen, op grond dat hun inkomsten een bepaald drempelbedrag overschrijden (dat elk jaar verandert).

2. Grondslag voor de ongelijkheid in het onderhavige geval: het koninklijk besluit van 20 juli 1971

UF preciseert [OMISSIS]:

- 1 Het koninklijk besluit van 20 juli 1971, waarop PARTENA zich beroept om UF de moederschapsuitkering te weigeren, kan niet worden toegepast. Het is immers niet in overeenstemming met het non-discriminatiebeginsel en met de bepalingen inzake moederschapsbescherming. [Or. 12]

Meer in het bijzonder wordt met het koninklijk besluit van 20 juli 1971:

- (1) een discriminatie in het leven geroepen tussen zelfstandigen die deeltijds werken in bijberoep (die bijdragen betalen als werknemster in hoofdberoep) en zelfstandigen die deeltijds werken in hoofdberoep, aangezien zelfstandigen die deeltijds werken in hoofdberoep het volledige bedrag van de moederschapsuitkering ontvangen, terwijl zelfstandigen die deeltijds werken in bijberoep en die bijdragen moeten betalen uit hoofde van hun hoofdberoep, geen moederschapsuitkering ontvangen.

Deze discriminerende situatie moet parallel worden onderzocht met de bescherming van het moederschap zoals voorzien in richtlijn 92/85/EEG van 19 oktober 1992 inzake de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid op het werk van werknemers tijdens de zwangerschap, na de bevalling en tijdens de lactatie, die bepaalt dat het behoud van een bezoldiging en/of het genot van een adequate uitkering van de werknemers tijdens het moederschapsverlof moet worden gewaarborgd; enkel zelfstandige werknemers die deeltijds in hoofdberoep werkzaam zijn, ontvangen een adequate uitkering;

- (2) een rechtstreekse discriminatie in het leven geroepen tussen werknemers die voltijds een activiteit in loondienst uitoefenen en werknemers die voltijds een activiteit in loondienst en een zelfstandige activiteit combineren, aangezien alleen aan de eerstgenoemden een adequate uitkering wordt toegekend.
- 2 Tijdens haar moederschapsverlof heeft UF een moederschapsuitkering ontvangen op basis van de wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen. Concreet heeft zij een percentage van haar loon ontvangen, berekend over haar werkzaamheden als werknemster in halftijdse loondienst, namelijk een brutobedrag van 3 458,54 EUR voor drie maanden moederschapsverlof, ofwel een nettobedrag van circa 1 000 EUR per maand.

Gedurende diezelfde periode (tot en met december 2010) bleef zij als zelfstandige in bijberoep sociale bijdragen betalen. De uit dien hoofde betaalde sociale bijdragen werden berekend op basis van een zelfstandige activiteit in hoofdberoep (te weten een bedrag van 1 058 EUR per kwartaal).

Tijdens haar moederschapsverlof ontving zij echter geen enkel inkomen meer als zelfstandige, aangezien zij was gestopt met werken om in het kader van haar moederschapsverlof voor haar kind te zorgen.

Zoals hierboven gepreciseerd, is de zelfstandige werknemster tijdens het moederschapsverlof bovendien verplicht haar sociale bijdragen te blijven betalen, a fortiori wanneer, zoals bij UF het geval was, het moederschapsverlof zich uitstrekt over twee kwartalen (eerste en tweede kwartaal 2006), gedurende welke de zelfstandige zowel vóór het moederschapsverlof als daarna werkt.

Ter aanvulling van haar vervangingsinkomen als werknemster in halftijdse loondienst heeft UF derhalve een aanvraag ingediend om de moederschapsuitkering te kunnen genieten op basis van het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen. [Or. 13]

- 3 PARTENA heeft haar deze uitkering geweigerd op grond dat artikel 97 van voornoemd koninklijk besluit bepaalt dat deze moederschapsuitkering wordt verminderd met het bedrag van de uitkeringen waarop de gerechtigde aanspraak kan maken krachtens de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994.

Volgens de redenering van PARTENA komt een werknemster die recht op een uitkering ingevolge de ziekte- en invaliditeitsverzekering opent (in casu een moederschapsuitkering), meerdere deeltijdse functies uitoefent (in casu werknemster in loondienst en zelfstandige) en voor elk van haar functies sociale bijdragen betaalt, slechts in aanmerking voor een verminderde moederschapsuitkering en uitsluitend voor een van haar deeltijdse functies (in casu een verminderd deel van haar loon als werknemster in loondienst).

Deze werknemster is overigens verplicht elke werkzaamheid stop te zetten, maar zij komt niet in aanmerking voor een moederschapsuitkering die haar volledige arbeidsprestaties dekt.

Uit het voorgaande volgt dat de verminderde moederschapsuitkering die wordt toegekend aan een werknemster die twee deeltijdse functies uitoefent en voor elk van haar arbeidsprestaties sociale bijdragen betaalt, niet kan worden beschouwd als een uitkering die is vastgesteld op een zodanig niveau dat die werknemster in haar onderhoud en in dat van haar kind in goede gezondheidsomstandigheden en volgens een passende levensstandaard kan voorzien.

Door UF de betaling van deze forfaitaire uitkering te weigeren, heeft PARTENA UF belet om in concreto een adequate uitkering te ontvangen die haar moederschapsverlof dekt, terwijl zij als werknemster in loondienst en als zelfstandige daadwerkelijk bijdragen betaalde in twee socialezekerheidsstelsels.

De rechtbank houdt rekening met deze toelichtingen van de verzoekende partij.

Zij is van mening dat zij aansluiten bij de opmerkingen van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat bij beschikking van 5 oktober 2017 het verzoek om een prejudiciële beslissing [OMISSIS] kennelijk niet-ontvankelijk heeft verklaard [OMISSIS] [overzicht van de gronden waarop het Hof van Justitie het verzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard]

We herinneren er nogmaals aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie zijn beschikking als volgt heeft afgesloten: „Opgemerkt zij echter dat de verwijzende rechter de mogelijkheid behoudt om een nieuw verzoek om een prejudiciële

beslissing in te dienen wanneer hij in staat is om het Hof alle elementen te bezorgen die het Hof toelaten de prejudiciële vraag te beantwoorden”. [Or. 14]

De rechtbank is van mening dat zulks het geval is. Zoals gezegd sluiten verzoeksters toelichtingen aan op de opmerkingen van het Hof van Justitie, aan hetwelk de twee hierna weergegeven prejudiciële vragen moeten worden gesteld.

OM DEZE REDENEN

de rechtbank,

[OMISSIS]

1) **verzoekt** het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de twee volgende vragen:

[1] „Is het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten in strijd met de artikelen 21 en 23 van het Handvest van de grondrechten, richtlijn 92/85/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 inzake de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid op het werk van werkneemsters tijdens de zwangerschap, na de bevalling en tijdens de lactatie, richtlijn 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep (herschikking), richtlijn 86/613/EEG van 11 december 1986 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van zelfstandig werkzame mannen en vrouwen, de landbouwsector daarbij inbegrepen en betreffende de bescherming van het moederschap, en de kaderovereenkomst inzake deeltijdarbeid, ten uitvoer gelegd in richtlijn 97/81/EG van de Raad van 15 december 1997 betreffende deeltijdarbeid, doordat het voor een deeltijds werkende zelfstandige in bijberoep – die bijdragen betaalt als een zelfstandige in hoofdberoep – niet voorziet in een adequate uitkering voor moederschapsverlof, terwijl een deeltijds werkende zelfstandige in hoofdberoep het gehele bedrag van de moederschapsuitkering ontvangt?

[2] Is het koninklijk besluit van 20 juli 1971 houdende instelling van een uitkeringsverzekering en een moederschapsverzekering ten voordele van de zelfstandigen en van de meewerkende echtgenoten in strijd met de artikelen 21 en 23 van het Handvest van de grondrechten, richtlijn 92/85/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 inzake de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid op het werk van werkneemsters tijdens de zwangerschap, na de bevalling en tijdens de lactatie, richtlijn 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen

in arbeid en beroep (herschikking), richtlijn 86/613/EEG van 11 december 1986 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van zelfstandig werkzame mannen en vrouwen, de landbouwsector daarbij inbegrepen en betreffende de bescherming van het moederschap, en de kaderovereenkomst inzake deeltijdarbeid, ten uitvoer gelegd in richtlijn 97/81/EG van de Raad van 15 december 1997 betreffende deeltijdarbeid, doordat het voor een werkneemster die voltijds een activiteit in loondienst en een zelfstandige activiteit combineert, niet voorziet in een adequate uitkering voor moederschapsverlof, terwijl een voltijds werkende zelfstandige het gehele bedrag van de moederschapsuitkering ontvangt?”[Or. 15]

2) [overzicht van de uiteenzettingen]

[OMISSIS]

[schorsing van de behandeling]

WERKDOCUMENT